

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2014. 1Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Τα κατὰ θέσια Τῆς Τιμίας Ζώνης Τῆς Υπεραΐας Θεοτόκου ἐν
Τῷ ἐν Κων/πόλει ναῷ αὐτῆς ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις.
Ἔτος 7^{ον} Τεύχος 310

Κατάθεση Τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου

Η ανακομιδή της τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου, άλλοι λένε ότι έγινε από το βασιλιά Αρκάδιο και άλλοι από το γιο του Θεοδοσίου τον Β'. Η μεταφορά έγινε από την Ιερουσαλήμ στην Κων/πολη και την τοποθέτησαν σε μια χρυσή θήκη, που ονομάσθηκε αγία Σωρός. Όταν πέρασαν 410 χρόνια, ο βασιλιάς Λέων ο Σοφός άνοιξε την αγία αυτή Σωρό για τη βασίλισσα σύζυγο του Ζωή, που την διακατείχε πνεύμα ακάθαρμο. Όταν λοιπόν άνοιξε την αγία Σωρό, βρήκε την τίμια Ζώνη της Θεοτόκου να ακτινοβολεί υπερφυσικά. Και είχε μια χρυσή βούλα, που φανέρωνε το χρόνο και την ημέρα που μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Αφού λοιπόν την προσκύνησαν, ο Πατριάρχης άπλωσε την τιμία Ζώνη επάνω στη βασίλισσα, και αμέσως αυτή ελευθερώθηκε από το δαιμόνιο. Όποτε όλοι δόξασαν το Σωτήρα Χριστό και ευχαρίστησαν την πανάχραντη Μητέρα Του, η οποία είναι για τους πιστούς φρουρός, φύλαξ, προστάτις, καταφυγή, βοηθός, σκέπη, σε κάθε καιρό και τόπο, ημέρα και νύκτα.

Στη συνέχεια η Αγία Ζώνη τεμαχίστηκε και τεμάχιά της μεταφέρθηκαν σε διάφορους ναούς της Κωνσταντινούπολης. Μετά την άλωση της Πόλης από τους Σταυροφόρους το 1204 μ.Χ., κάποια τεμάχια αρπάχτηκαν από τους βάρβαρους και απολίτιστους κατακτητές και μεταφέρθηκαν στη Δύση. Ένα μέρος όμως διασώθηκε και παρέμεινε στην Κωνσταντινούπολη και μετά την απελευθέρωση της Πόλης από τον Μιχαήλ Η' Παλαιολόγο. Φυλασσόταν στον ιερό ναό της Θεοτόκου των Βλαχερνών. Η τελευταία αναφορά για το άγιο λείψανο είναι ενός ανώνυμου Ρώσου προσκυνητή στην Κωνσταντινούπολη μεταξύ του 1424 και 1453 μ.Χ.

Μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους το 1453 μ.Χ., είναι άγνωστο τι απέγινε το υπόλοιπο μέρος της Αγίας Ζώνης στη συνέχεια. Έτσι το μοναδικό σωζόμενο τμήμα είναι αυτό που φυλάσσεται στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου· με εξαιρετικά περιπετειώδη τρόπο έφτασε εκεί.

Ο Άγιος Κωνσταντίνος είχε κατασκευάσει έναν χρυσό σταυρό για να τον προστατεύει στις εκστρατείες. Στη μέση του σταυρού είχε τοποθετηθεί τεμάχιο Τιμίον Εύλου· ο σταυρός έφερε επίσης θήκες με αγία λείψανα Μαρτύρων, και ένα τεμάχιο της Τιμίας Ζώνης. Όλοι οι βυζαντινοί αυτοκράτορες έπαιρναν αυτόν τον σταυρό στις εκστρατείες. Το ίδιο έπραξε και ο αυτοκράτορας Ισαάκιος Β' Άγγελος (1185-1195) σε μία εκστρατεία εναντίον του ηγεμόνα των Βουλγάρων Ασάν. Νικήθηκε όμως και μέσα στον πανικό ένας ιερέας τον πέταξε στο ποτάμι για να μην τον βεβηλώσουν οι εχθροί. Μετά από μερικές μέρες όμως οι Βούλγαροι τον βρήκαν· έτσι πέρασε στα χέρια του Ασάν.

Οι Βούλγαροι ηγεμόνες μιμούμενοι τούς Βυζαντινούς αυτοκράτορες έπαιρναν μαζί τους στις εκστρατείες το σταυρό. Σε μία μάχη όμως εναντίον των Σέρβων ο βουλγαρικός στρατός νικήθηκε από τον Σέρβο ηγεμόνα Λάζαρο (1371-1389). Ο Λάζαρος αργότερα δώρισε το σταυρό του Αγίου Κωνσταντίνου στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου μαζί με το τεμάχιο της Τιμίας Ζώνης.

Οι Άγιοι Πατέρες της Ιεράς Μονής διασώζουν και μία παράδοση σύμφωνα με την οποία η Τιμία Ζώνη της Θεοτόκου αφιερώθηκε στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου από τον αυτοκράτορα Ιωάννη ΣΤ Καντακουζηνό (1341-1354), ο οποίος στη συνέχεια παραιτήθηκε από το αξίωμα, εκάρη μοναχός με το όνομα Ιώασαφ και μόνασε στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου.

Τα θαύματα που πραγματοποίησε και πραγματοποιεί η Τιμία Ζώνη είναι πολλά. Βοηθά ειδικά τις στείρες γυναίκες να αποκτήσουν παιδί. Αν ζητήσουν με ευλάβεια τη βοήθειά της Παναγίας, τούς δίδεται τεμάχιο κορδέλας που έχει ευλογηθεί στην λειψανοθήκη της Αγίας Ζώνης· αν έχουν πίστη, καθίστανται έγκυες.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

1η Σεπτεμβρίου: ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ (δηλαδή αρχή του νέου Εκκλησιαστικού έτους). Για την περίπτωση αυτή, ο Σ. Εύστρατιάδης στο Αγιολόγιο του, γράφει τὰ έξης: "Λέξις λατινική (indictio) όρισμόν σημαίνουσα καθ' όν κατά δεκαπενταετή περίοδον έπληρώνοντο εις τους αυτοκράτορας των Ρωμαίων οι φόροι. Κατά την εκκλησιαστικήν παράδοσιν, την αρχήν της ίνδικτιώνος εισήγαγεν ό Αύγουστος Καίσαρ (1-14), ότε διέταξε την γενικήν των κατοίκων του Ρωμαϊκού κράτους απογραφήν και την είσπραξιν των φόρων, κατά την πρώτην του Σεπτεμβρίου μηνός. Από του Μεγάλου Κωνσταντίνου (313) έγένετο επισήμως χρήσις της Ινδικτιώνος ως χρονολογίας, έκτοτε δε ή εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μέχρι του νυν εορτάζει την α' Σεπτεμβρίου ως αρχήν του εκκλησιαστικού έτους. "Ινδικτον ημιν ευλόγει νέου χρόνου, ώ και παλαιέ και δι' ανθρώπους νέε".

Η Ινδικτιώνα είναι ένας γενικότερος τρόπος μέτρησης του χρόνου ανά 15ετίες με αφετηρία τη γέννηση του Χριστού ή για την ακρίβεια από το 3 π.Χ.

Η 1η Σεπτεμβρίου, η αρχή του εκκλησιαστικού έτους, αποτελεί την αρχή της Ινδικτού. Τότε τελείται η ακολουθία της Ινδικτού σε συνδυασμό με τη θεία λειτουργία για την ευλογία του εκκλησιαστικού έτους.

Αρχικά υπήρχε η Αυτοκρατορική Ινδικτος ή Καισαρική Ινδικτιώνα που μάλλον εισήχθη από τον Μέγα Κωνσταντίνο. Εκαλείτο επιπλέον Κωνσταντινική ή της Κωνσταντινουπόλεως ή Ελληνική. Παράλληλα υπήρχε και η Παπική Ινδικτιώνα. Η 1η Σεπτεμβρίου καθορίστηκε ως αρχή της εκκλησιαστικής χρονιάς ως εξής: Στην περιοχή της Ανατολής τα περισσότερα ημερολόγια είχαν ως πρωτοχρονιά την 24η Σεπτεμβρίου, ημέρα της φθινοπωρινής ισημερίας. Επειδή όμως η 23 η ήταν η γενέθλια ημέρα του αυτοκράτορα της Ρώμης Οκταβιανού, η πρωτοχρονιά μετατέθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου, η οποία και καθορίστηκε ως αρχή της Ινδικτού, δηλαδή της περιόδου του ρωμαϊκού διατάγματος για τον φόρο που ίσχυε για 15 έτη. Έτσι Ινδικτος κατάντησε να σημαίνει αργότερα το έτος και αρχή της Ινδικτού την Πρωτοχρονιά. Αυτή την Πρωτοχρονιά βρήκε η Εκκλησία και της έδωσε χριστιανικό περιεχόμενο, αφού τοποθέτησε σ' αυτήν την εορτή της συλλήψεως του Προδρόμου, που αποτελεί και το πρώτο γεγονός της Ευαγγελικής Ιστορίας.

Αργότερα, το 462 μ.Χ., για πρακτικούς λόγους και για να συμπίπτει η πρώτη του έτους με την πρώτη του μηνός, η εκκλησιαστική πρωτοχρονιά μετατέθηκε την 1 η

Σεπτεμβρίου. Διευκρινίζεται ότι η πρωτοχρονιά της 1ης Ιανουαρίου έχει Ρωμαϊκή προέλευση και ήρθε στην Ορθόδοξη Ανατολή κατά τα νεότερα χρόνια. Η εκκλησιαστική ακολουθία για το νέο έτος τελείται την 1η Σεπτεμβρίου, μια ακολουθία απaráμιλλου κάλλους ως προς το υμνογραφικό υλικό. Σημειωτέον ότι πριν από λίγα χρόνια η Εκκλησία μας όρισε την 1η Σεπτεμβρίου ως ημέρα αφιερωμένη στο φυσικό περιβάλλον.

Βίος Αγίου Αλεξάνδρου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως

Ο Άγιος Αλέξανδρος γεννήθηκε το έτος 240 μ.Χ., άλλοι λένε το 239, στην αγιοτόκον Μ. Ασία, από ευσεβείς γονείς, οι οποίοι τον ανέθρεψαν με «νουθεσίαν και παιδείαν Κυρίου». Τα μεγάλα χαρίσματα και η πίστη του και η ευλάβεια του Αγίου, τα οποία απέκτησε κατά την παιδική και νεανική του ηλικία, φάνηκαν και αναδείχθηκαν αργότερα, κατά την δωδεκάχρονη πατριαρχία του και κατά την Α' Οικουμενική Σύνοδο, πού έγινε στη Νίκαια της Μ. Ασίας το έτος 325 μ.Χ., κατά την οποία καθορίστηκε με σαφήνεια η Πίστη της Εκκλησίας, πού την νόθευαν οι διάφορες αιρέσεις και κακοδοξίες. Από τα παιδικά του χρόνια ένοιωσε ο ίδιος άμεσα τι θα πει διωγμός και κυνηγητό και πόνος και ταλαιπωρία, γιατί βρέθηκε μέσα στην θύελλα των μεγάλων διωγμών του δευτέρου αιώνας. Αντί όμως να τον φοβίσουν και να τον αποθαρρύνουν, έκαναν πιο στέρεη την πίστη του και μεγαλύτερη την αγάπη του για τον Χριστό.

Ήταν σε ηλικία δέκα ετών, όταν ξέσπασαν οι διωγμοί του φοβερού Χριστιανομάχου αυτοκράτορα Δεκίου και αργότερα του αυτοκράτορα Βαλεριανού (257-260) και σε ώριμη ηλικία έζησε τούς διωγμούς του δαιμονικού Διοκλητιανού (303-305) και του αυτοκράτορα Γαλερίου Μαξιμιανού (305-311). Έτρεχε μαζί με τούς Μάρτυρες και βρισκόταν μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας, πού βρισκόταν σε αδιάκοπο κυνηγητό και κατέφευγε σε σπηλιές και σε κατακόμβες, κρύβοντας τα μέλη της και προστατεύοντας μικρούς και μεγάλους, πού είχαν την ελπίδα τους στο έλεος του Θεού.

Οι εκκλησιαστικές πηγές τον παρακολουθούν και τον ιστορούν, όταν είχε λάβει την ιεροσύνη και υπηρετούσε ως Πρωτοπρεσβύτερος στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, όπου Πατριάρχης ήταν ο Άγιος Μητροφάνης και είχε τον Άγιο Αλέξανδρο ως «δεξί του χέρι». Όλες τις σημαντικές αποστολές τις ανέθετε στον ευλαβέστατο Πρωτοπρεσβύτερό του, διότι ο Πατριάρχης ήταν ήδη πολύ ηλικιωμένος και φιλάσθενος. Έτσι ο Άγιος Αλέξανδρος δόθηκε ολόκληρος στην διακονία της Εκκλησίας με τον πύρινο λόγο του, κατά των αιρέσεων του Αρείου, ο οποίος είχε παρασύρει πολλούς στις κακοδοξίες του και προκαλούσε αναστατώσεις και διαμάχες μεταξύ των Χριστιανών. Ταυτόχρονα ο καθαρός και άμεμπτος βίος του Πρωτοπρεσβυτέρου Αλεξάνδρου, πού ήταν άνθρωπος νηστείας και προσευχής, γινόταν πρότυπο βίου, αλλά και καλού αγωνιστού της Πίστεως.

Το 303 μ.Χ. ο Άγιος Αλέξανδρος ήταν σε ηλικία 63 ετών, όταν ξέσπασε ο μεγάλος διωγμός του σατανόψυχου αυτοκράτορα Διοκλητιανού, πού είχε χαρακτηριστεί ως ο φοβερότερος διώκτης των Χριστιανών και σκότωνε αμέσως και με βίαιο τρόπο όλους εκείνους, πού δεν προσκυνούσαν τα άψυχα είδωλα, πού ο ίδιος τα θεωρούσε ως θεούς. Αφού ταλαιπωρήθηκε αρκετά κρυπτόμενος και μετακινούμενος από περιοχή σε περιοχή για να μη αποκαλυφτεί και κυρίως για να μπορεί να υπηρετεί την Εκκλησία, πού βρισκόταν ακόμα σε παρανομία και καταδίωξη για τον κοσμικό νόμο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και κάθε Χριστιανός εθεωρείτο επαναστάτης και εχθρός του κράτους, βρέθηκε στην περιοχή της Κωνσταντινουπόλεως, όταν το 313 μ.Χ. έγινε η διακήρυξη της ανεξιθρησκείας με το Διάταγμα των Μεδιολάνων (Μιλάνο), με το

οποίον αναγνωρίστηκε και επίσημα ως θρησκεία ο Χριστιανισμός. Ο Πατριάρχης Άγιος Μητροφάνης αγαπά ιδιαίτερα τον Πρωτοπρεσβύτερό του Αλέξανδρο και εκτιμά τα πνευματικά και σπάνια προσόντα του και την προθυμία του για την προστασία της Εκκλησίας και την επίλυση των προβλημάτων της. Έτσι επειδή ο Άγιος Μητροφάνης ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία και φιλάσθενος, έστειλε ως εκπρόσωπο του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο τον Άγιο Αλέξανδρο.

Όταν τελείωσε, θριαμβευτικά για την Εκκλησία, η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος, ο Άγιος Αλέξανδρος έτρεξε αμέσως από την Νίκαια στην Κωνσταντινούπολη για να ανακοινώσει στον Πατριάρχη Μητροφάνη τα μεγάλα νέα της νίκης της Πίστεως κατά της αιρέσεως, της Ορθοδοξίας κατά της κακοδοξίας. Ο Πατριάρχης τον περίμενε με αγωνία και προσευχόταν συνεχώς. Μόλις λοιπόν συναντήθηκαν τον αγκάλιασε, τον ασπάστηκε με πολλή συγκίνηση και του είπε να ξαναφύγει σε μεγάλη αποστολή, ώστε να ανακοινωθούν τα ευχάριστα νέα σε όλες τις ορθόδοξες επισκοπές και τις τοπικές εκκλησίες. Πρόθυμα ο Άγιος Αλέξανδρος έκανε υπακοή στο θέλημα του Άγιου Μητροφάνη, έβαλε μετάνοια και παρ' ότι ήταν και αυτός σε μεγάλη ηλικία, των 85 ετών, ξεκίνησε να κάνει μια πολύ μεγάλη περιοδεία και να ανακοινώσει επίσημα τις αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου και το «Σύμβολον της Πίστεως» και την καταδίκη της αιρέσεως του Αρείου, σε όλη τη Μακεδονία, στην Θράκη, στην υπόλοιπη Ελλάδα, στην Σερβία, την Ιλλυρία (Αλβανία) και τις άλλες γειτονικές περιοχές.

Τότε όμως, και ενώ ο Άγιος Αλέξανδρος βρισκόταν στην περιοδεία του, ο Πατριάρχης Μητροφάνης, πού είχε φθάσει στην ηλικία των 117 ετών, εξασθένησε τόσο πολύ, ώστε τον Ιούνιο του 325, παρέδωσε την ψυχή του «εις χείρας Θεού ζώντος», αφού προηγουμένως είχε ορίσει ως διάδοχό του τον Πρωτοπρεσβύτερο Αλέξανδρον πού τον ήξερε καλά και τον θεωρούσε ως τον μόνον άξιον να τον διαδεχτεί στον Οικουμενικό Θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως. Την επιθυμία και απόφαση του αυτήν την είχε γνωστοποιήσει και στον αυτοκράτορα Μ. Κωνσταντίνο, πού συνεφώνησε μαζί του.

Μετά την άνοδό του στον πατριαρχικό θρόνο, ο Άγιος Αλέξανδρος, που δεν είχε καμιά φιλοδοξία κοσμική και δεν τον ενδιέφερε η δόξα των ανθρώπων, συνέχισε με περισσότερο ζήλο και μεγαλύτερο αίσθημα ευθύνης τον καλόν αγώνα υπέρ του ποιμνίου της εκκλησίας διδάσκων την αλήθεια της Πίστεως και προσευχόμενος και κυρίως επαγρυπνών, μέρα και νύχτα, για την προστασία της Εκκλησίας από τις αιρέσεις, πού συνέχιζαν το διαβρωτικό τους έργον. Διότι όπως έλεγε και καθοδηγούσε τούς Χριστιανούς:

— Οι διαφωνίες μεταξύ των Χριστιανών, δίδουν τροφή στις αιρέσεις και συντηρούν την ολιγοπιστία και οδηγούν στην εκτροπή από τον δρόμο της σωτηρίας. Μιλούσε για την αγάπη, πού είναι ο κύριος άξονας της χριστιανικής αληθείας, διότι από την αγάπη προς τον Θεό μπορούμε να φθάσουμε στην αληθινή αγάπη των άλλων ανθρώπων.

Εικοσιτρείς χρόνους υπηρέτησε πιστά και ολοπρόθυμα την Ορθόδοξη Εκκλησία ο Άγιος Αλέξανδρος, γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, εκ των οποίων τα δώδεκα έτη ως Πατριάρχης του Οικουμενικού Θρόνου της Κωνσταντινουπόλεως και έφθασε στην ηλικία των 98 ετών, πιστός και δραστήριος ως διάκονος των μυστηρίων του Τριαδικού Θεού μας και την 30ην Αυγούστου του έτους 337μ.Χ. παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια τού Κυρίου για να λάβει «τον στέφανον της δόξης» από τον μέγα Δωροεδότη Θεό. Στην Εκκλησία, και σε μας τούς μεταγενέστερους, πού πιστεύουμε και ελπίζουμε στο έλεος τού Θεανθρώπου Χριστού, άφησε ως υπόδειγμα βίου την δική του ζωή, την οποία και πρέπει να μιμούμεθα.